

PHẦN 4

Tùng Chi nhìn lọ hoa hồng đặt trên bàn nơi phòng khách. Cô khẽ mỉm cười. Hình dung lát nữa đây khi về nhà, đặt chân vào ngôi nhà thân yêu của mình, Quang Khải chắc chắn rất vui trước những bông hồng nhung tươi rói, đồ thắm do Tùng Chi mua từ thành phố đem vào. Mười mấy tháng, anh sống trong cảm giác tối đen dù ngôi nhà, đồ vật rất đổi thân quen với anh. Tùng Chi còn mua hoa cát tường cắm vào bình bông, đặt nơi bàn thờ ông bà Huệ.

Bà Lựu kể, hồi còn sống bà Huệ thích hoa cát tường nhất. Và hôm nay, Tùng Chi phải đi hết các hàng hoa ngoài chợ thành phố Thanh Hóa, mới thấy một cửa hàng có bán loại hoa này. Tùng Chi muốn Khải vui ngay khi trở lại ngôi nhà của anh.

Đang miên man suy nghĩ, cô nghe tiếng còi xe hơi và sau đó là tiếng chuông cổng. Tùng Chi chậm rãi bước lên lầu. Tự nhiên, cô muốn đứng ở một góc nào đó để quan sát thái độ của Khải. Ồ! Mà không hẳn chỉ một mình Khải. Angelina mấy hôm nay luôn cận kề một bên Khải, không muốn rời. Chẳng biết sao nghĩ đến Angelina, Tùng Chi chợt thấy khó chịu thế nào ấy. Chẳng lẽ cô đang đố kỵ với cô gái xinh đẹp giàu có kia? Đố kỵ giùm cho Thu Hằng hay cho chính bản thân cô?

Angelina sòng đôi cùng Khải bước vào phòng khách. Về mặt cô hân hoan, tươi rói, y như người vừa trải qua những ngày tháng buồn bực là cô ta chứ không phải là Khải. Đưa mắt nhìn sang Khải, Tùng Chi hơi ngạc nhiên. Anh như đang tìm điều gì đó, vẻ mặt anh căng thẳng, băng khuâng không hề chứa đựng sự ngạc nhiên trước những gì Tùng Chi đã tốn công trung bày để đón anh. Quang Khải này thật đáng ghét!

- Cô Tùng Chi!

Tiếng bà Lựu gọi sát bên tai khiến Tùng Chi giật nảy người. Cô cười gượng:

- Dì làm cháu hết hồn. Chuyện gì vậy dì?

Bà Lựu từ tốn:

- Cậu chủ hỏi cô dưới nhà. Tại sao cô lại lên đây, y như cô đang đi trốn ai vậy, chứ tôi gọi bình thường mà.

Tùng Chi kêu lên:

- Dì nói ầu nữa. Cháu đứng giữa thanh thiên bạch nhật thế này, trốn né ai chứ. Anh ấy gọi cháu làm gì vậy dì?

Bà Lựu lắc đầu:

- Tôi không biết. Chắc về nhà không thấy cô nên hỏi đây. Cô xuống ngay nhé!

Tùng Chi ngập ngừng:

- Dì nói giùm cháu nghe dì Lựu, rằng cháu đang... ngủ.

Bà Lựu ngạc nhiên:

- Tự nhiên sao phải nói dối?

Tùng Chi chớp mắt, hạ giọng:

- Cháu không muốn làm con kỳ đà cản mũi người ta, dì hiểu không? Mấy hôm nay, ở bệnh viện chị Angelina chăm sóc anh Khải, bây giờ là lúc chúng ta nên để họ được tự do tình cảm.

Bà Lựu chậm chậm:

- Tôi nói thế này không biết cô Chi giận tôi không? Chứ tôi thấy cậu chủ quan tâm đến cô hơn là cô gái người úc đấy.

Tùng Chi cười khỏ:

- Dì lại suy đoán nữa. Giả dụ anh Khải quan tâm cháu cũng là sự quan tâm trong giới hạn tình cảm anh em, như cháu dành cho anh Khải thôi. Dì đừng ý kiến này nọ vào việc chị Angelina về đây chơi. Nếu không muốn anh Khải giận, tốt nhất, dì hãy ít nói một chút.

Bây giờ dì xuống nói để anh ấy biết cháu đang ngủ nhé.

Bà Lựu thở dài:

- Đang mở mắt thao láo, tự nhiên bắt tôi nói dối. Cô thiệt tình là...

Dứt cầu, bà Lựu xoay chân bước xuống dưới. Tùng Chi quay vào phòng, chốt nhanh cửa. Cô không hiểu tại sao cô không muốn đối diện Khải lúc này. Dù cách đây ít phút, cô cứ dài cổ mong anh về tới. Rõ ràng cô đang mâu thuẫn chính bản thân mình.

Tùng Chi nằm lên giường. Cô thêm được ngủ một giấc thật dài như lúc cô đang ở nhà của mình vậy. Ngày chủ nhật nào, mẹ cũng để cô mặc sức ngủ nướng đến cháy khét mới thôi.

Điện thoại cô phát tín hiệu. Tùng Chi vội lấy máy đưa lên nghe. Lập tức Tùng Chi nghe tiếng ba cô vang thật trầm:

- Tùng Chi hả? Con đang làm gì thế con gái?

Tùng Chi cong môi:

- Con đang ngủ ba ơi. Ba gọi cho con có gì không?

Ông Tuấn bật cười:

- Con bé này thiệt ngộ. Miệng đang nói ráo hoảnh, vậy mà biểu "con đang ngủ". Con gái ngủ ngày nhiều, không sợ mập hay sao?

Ăn được ngủ được là tiên. Con ứ sợ mập đâu, ba đừng hù con. Ba gọi con chi vậy?

Phải ba muốn "triệu" con "hồi cung" không?

Ông Tuấn cười vang:

- Con gái ba hôm nay, biết ăn nói đối đáp ngon lành rồi đó. Tiến bộ rõ rệt!

Tùng Chi tỉnh bơ:

- Đi một đàng học một sàng khôn mà ba. Chặng đường từ Sài Gòn ra Thanh Hóa dài hơn ngàn cây số, nên miệng lưỡi con bắt buộc phải dài theo. Lẽ tự nhiên cả ba à.

- Quang Khải xuất viện rồi hả con? Nó thế nào?

- Ảnh vừa về tới. Tinh thần, sức khỏe đều tốt. Bắt đầu từ hôm nay, con gái ba sẽ thất nghiệp. Con quyết định về Sài Gòn vào cuối tuần này.

Ông Tuấn từ tốn:

- Đầu phải vội vã thế con gái. Hãy đi chơi cho biết Hà Nội nữa chứ. Con vẫn chưa vô núi Lam Sơn như ước muốn của con mà.

- Con không thích đi đâu nữa. Phải như có chị Khánh đi cùng còn, thì con còn ham rong chơi.

Ông Tuấn thủng thẳng:

- Cậu Khải vừa lành bệnh, cần thời gian điều trị, con hãy kêu cậu ấy đưa con đi.

- Không được.

- Tại sao?
- Con nói không được là không được. Ba đừng hỏi!
- Hai đứa gây nhau à?

Tùng Chi kêu lên:

- Tại sao con phải gây với anh? Ba biết rõ tính con kia mà. Tính con xưa nay, có khi nào thua đủ với người khác được đâu. Nhất là con luôn coi anh Khải là một bệnh nhân. Đã là bệnh nhân, thì người nuôi bệnh phải hết mực chăm sóc.

- Con suy nghĩ rất đúng. Nhưng bây giờ cậu Khải đã lành đôi mắt, con không cần phải nhân nhượng cậu ấy nhiều. Cậu Khải chắc chắn không từ chối đi chơi cùng con.

- Mặc kệ anh ta nghĩ gì, con không đi đâu với Khải nữa hết.

Ông Tuấn hạ giọng:

- Nay, con gái! Chắc chắn Quãng Khải đã chọc giận con. Cậu ta có bạn gái đúng không?

Tùng Chi ậm ừ:

- Bạn gái của anh ta mắc mớ gì đến con. Ba toàn suy luận vớ vẩn.
- Không liên quan cũng tốt. Cô ta là ai?
- Con gái bà Hiền à?

Tùng Chi buột miệng:

- Không! Một cô gái ngoại kiều, xinh đẹp và rất giàu.

Ông Tuấn kinh ngạc:

- Cô ta từ nước ngoài qua hả?
- Dạ. Hồi anh Khải du học nghe đâu hai người họ rất thương nhau. Nếu bố anh Khải không gặp tai nạn, dám bây giờ họ đã trở thành người một nhà.

Ông Tuấn bực bội:

- Tại sao hôm nay con mới cho ba biết?
- Chị ấy đâu liên quan gì tới cuộc sống của con, cũng không khiến con bực mình. Vì thế con không thích kể chuyện của Angelina cho ai nghe hết.

- Rõ ràng sự có mặt của cô ta đang khiến con buồn bực, vậy mà còn chối. Để ba nói chuyện với Khải.

Tùng Chi kêu lên:

- Ba đừng nói gì ghen ba. Con không muốn anh Khải nghĩ con thích anh và con đang... ghen. Ba nói là con giận ba luôn đó. Con buồn ngủ rồi, ba cho con gọi lời chào mẹ và các anh chị nhé.

Rồi không chờ ông Tuấn nói thêm lời nào, Tùng Chi tắt điện thoại.

Ba cô chả biết đầu óc có vấn đề gì không nữa, gọi điện thoại, toàn nói chuyện gì đâu không? Chán ghê! Lầu bầu trong miệng, Tùng Chi nằm trở lại giường. Và lần này, cô ngủ rất nhanh. Cô không hề biết, dưới phòng khách, bà Lưu đang trần mình tìm câu trả lời trước Quang Khải về cô.

Angelina chớp chớp hàng mi cong vút:

- Em nghĩ Tùng Chi mệt mỏi suốt thời gian chăm sóc anh. Giờ anh trở về nhà, cô ấy nhẹ lòng nên ngủ được ngay. Anh hãy để Tùng Chi ngủ cho đã mắt. Bao giờ cô ấy thức, anh nói gì cũng được mà.

Quang Khải thở dài:

- Thì... đành chờ cô ấy chứ biết làm sao? Chả lẽ mình dọn tiệc ăn cỗ trước, coi sao được.

Angelina dịu dàng:

- Em đụn anh lên phòng nhé.

Khải cười:

- Anh bệnh hoạn gì đâu. Đạo trước, anh bị mù mới cần người giúp đỡ. Bây giờ anh khỏe gấp mười em. Anh tự đi được.

Khoác tay Angelina, Khải cùng cô về phòng riêng của anh. Anh tỏ vẻ ngạc nhiên khi lên hết cầu thang lầu một. Anh nhìn về phía dãy hành lang, anh biết Tùng Chi đang ở trong căn phòng dành cho cô. Đạo còn sống, bố mẹ anh ở lầu một, căn phòng đôi rất rộng. Căn phòng ấy giờ đây đã vắng bóng hai người thân yêu nhất của anh.

Angelina im lặng theo dõi thái độ của Khải. Linh tính báo cô biết, Khải đã không còn là của riêng cô nữa. Anh ấy yêu Tùng Chi? Họ chỉ mới quen nhau hơn một tháng. Tùng Chi hoàn toàn vô tư trước Khải. Cô ấy không hề mang tình ý trong ánh mắt, nét mặt, thậm chí là một câu nói. Cô ấy khác hẳn Thu

Hằng. Angelina không tin rằng Tùng Chi cũng thích Khải. Một gã đàn ông đã không hề tiếc lời mắng chửi Tùng Chi mỗi khi cô khuyên Khải ăn uống và nên chữa trị đôi mắt.

Tùng Chi từng nói:

- Chị tin không? Em không vì lời hứa trước ba mẹ em và trước lúc mẹ anh Khải mất, chắc chắn em tung hô tất cả rồi. Mặc xác anh ta sáng mù tùy ý. Anh ta bảo thủ lắm. Lời nói thì lúc nào cũng chứa đầy chông gai tức chết được...

- Em nghĩ gì thế, Angelina? - Giọng Quang Khải vang lên.

Angelina cười nhẹ:

- Em nghĩ đến ngày mai của chúng ta, anh ạ.

Mỉm cười, Khải vuốt mái tóc uốn quăn vàng hoe của cô.

- Em đừng bận tâm chuyện gì hết. Mai một anh đưa em ra Hà Nội để em biết thủ đô của Việt Nam, chịu không?

Angelina ngọt ngào:

- Dạ, em thích lắm. Em sang đây mới nhận ra Việt Nam đẹp hơn hẳn những gì người ta vẽ và ca ngợi. Giá như được, em sẽ đi thăm Vịnh Hạ Long, thăm động Phong Nhai, vào Huế thăm Kinh đô cũ của triều Nguyễn. Em đi cả Nha Trang và Sài Gòn nữa.

Quang Khải bật cười:

- Hơi bị tham lam đó. Nhưng em muốn, cũng nên nhân cơ hội này đi một vòng cho biết.

Angelina cười tươi:

- Anh đi cùng em nhé.

Quang Khải cười nhẹ:

- Anh chỉ có thể đưa em ra Hà Nội. Anh không tiếc tiền của công sức, nhưng thời gian anh nghỉ việc đã lâu. Anh cần phải tự mình điều chỉnh lại các nhà máy và nông trường.

Tùng Chi là người Sài Gòn, anh sẽ nhờ Chi làm hướng đạo cho em.

Angelina kêu lên:

- Em chỉ muốn đi cùng anh thôi.

- Anh hiểu. Song cuộc sống không phải muốn là được. Giữa anh và em bây giờ chỉ nên tồn tại tình cảm anh em, bạn bè.

Angelina sững sờ:

- Anh nói vậy là sao . Anh hết yêu em thật hả?

Kéo Angelina ngồi xuống ghế, Khải đặt tay lên vai cô. Anh trầm tĩnh:

- Anh không giấu em, rằng em chính là mối tình đầu của anh. Anh đã kỳ vọng rất nhiều ở cuộc tình này, ấp ủ khát khao ngày hai đứa được ở bên nhau. Nhưng số phận không chấp nhận để anh có được em. Tai họa liên tiếp giáng xuống gia đình anh, đẩy anh từ chỗ đầy đủ bố mẹ trong vòng mười bảy tháng, anh trở thành gã đàn ông cô đơn, mù lòa. Dù kết cục hôm nay mẹ anh ra đi, bà để lại cho anh đôi mắt của mẹ, lòng anh vẫn đốn đau day dứt. Anh yêu em, điều đó anh dám khẳng định. Nhưng anh xin lỗi, chúng ta không thể đến với nhau được nữa.

Angelina nghẹn ngào:

- Tại sao? Anh đã thay đổi, anh đang biện minh để trốn tránh em, đúng không?

Nhẹ nhàng, Khải nói:

- Bình tĩnh nghe anh nói đây. Em là đứa cháu duy nhất của một dòng họ giàu sang ở đất úc. Em không có quyền vứt bỏ trách nhiệm với ông em, với cha mẹ em để sang đây sống với anh. Anh biết chắc, gia đình em không đời nào chấp nhận điều này. Anh cũng thế. Dù hiện tại, bố mẹ anh đều ra đi, nhưng anh là con trai họ, anh phải có trách nhiệm với những gì bố mẹ anh đã hy sinh để anh được tồn tại. Mẹ cho anh đôi mắt, là muốn anh thay bố mẹ tiếp tục duy trì sản nghiệp gia đình. Anh không thể chọn lựa giữa anh và em, chúng ta đều không có quyền chối bỏ trách nhiệm bốn phận làm con, làm cháu. Phải hy sinh thôi em ạ.

Angelina khóc nghẹn:

- Em không thể không có anh.

Quang Khải dịu dàng:

- Đừng quan trọng anh nhiều thế. Chúng ta, nói theo cách người Việt thường nói : "Có duyên nhưng không có nợ". Chúng ta không có nhau trong đời sống vợ chồng, nhưng trên danh nghĩa bạn bè, chúng ta mãi là bạn tốt của nhau. Mỗi

ngày chúng ta đều có thể gặp nhau, liên lạc với nhau qua điện thoại, qua "mạng". Chúng ta không được phép vì một người đàn ông hoặc đàn bà mà chối bỏ gia đình. Không lấy anh, em có thể lấy người con trai khác ngay trên đất nước em. Còn ông và cha mẹ em thì em chỉ có duy nhất họ. Cố gắng để quên tình yêu này, em nhé.

Angelina không trả lời. Trái tim cô đau từng chút. Quang Khải! Anh chưa bao giờ để nước mắt cô rơi mà anh không lau. Hôm nay, anh im lặng nuốt trọn nỗi đau vào lòng, anh im lặng nhìn nước mắt cô rơi nhạt nhòa. Hãy khóc đi em! Tình yêu của anh. Khóc cho vui bớt nỗi tủi hờn, rồi em sẽ tĩnh tâm, em sẽ chấp nhận cuộc chia ly này. Angelina! Tha lỗi cho anh!

Tùng Chi ngạc nhiên trước mặt Angelina buồn thê thiết khác hẳn hồi sáng, khi Angelina cùng Khải về nhà. Tùng Chi cau mày. Giữa họ đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ?

Giọng Angelina khàn khàn:

- Chi muốn nói chuyện với em, được không Chi?

Tùng Chi thăm phục Angelina. Chị ấy vì tình yêu với Quang Khải đã cố gắng hết sức để có được giọng phát âm rất chuẩn, rất Việt.

Tùng Chi mỉm cười:

- Vâng! Chúng ta ra ngoài, vừa đi dạo vừa nói chuyện, chị nhé.

Hai cô gái thả bước về phía sau khu biệt thự, nơi dành riêng trồng toàn cây ăn trái. Rất nhiều bưởi. Và dịp này, bưởi đang ra trái, cây nào cây nấy sai trĩu quả. Angelina ngỡ ngàng:

- Trái gì vậy Chi?

Tùng Chi từ tốn:

- Bưởi đó chị. Sống ở đây hơn tháng trời, em cũng không nghĩ nhà bác Huệ có vườn cây ăn quả lớn thế này. Mình chọn một chỗ ngồi cho mát hả chị.

Angelina đồng ý. Dưới các gốc cây đều được thu dọn sạch sẽ, lác đác mới thấy vài chiếc lá rơi rụng. Xoay xoay chiếc lá bưởi trong tay, Tùng Chi hỏi:

- Hình như chị có điều gì không vui phải không? Em xin lỗi, nếu câu hỏi quá tò mò.

Angelina cười gượng:

- Tôi thích tính thẳng thắn của Chi. Anh Khải đã bình phục. Chi dự tính khi nào quay về Sài Gòn?

Tùng Chi nheo mắt:

- Muốn đuổi khéo Chi đúng không? Chi đã gọi điện về nhà. Ba mẹ em muốn em ở lại thêm ít hôm, đi tham quan đây đó. Nếu chị thấy sự có mặt của em khiến hai người mất tự nhiên thì ngay sáng mai, Chi sẽ rời khỏi đây không buồn phiền ai hết.

Angelina cắn môi:

- Chị đâu dám đuổi Chi. Là chị đang không biết phải làm sao đây.

Tùng Chi nhíu mày:

- Chị nói rõ hơn được không?

Angelina nhẹ tênh:

- Chị muốn nhờ Chi hướng dẫn chị đi vài nơi trước khi về nước.

- Sao không rủ anh Khải?

- Anh ấy bây giờ... rất bận.

Tùng Chi kêu nhỏ:

- Khải nói vậy à? Anh ta thật vô tình, nên mới dùng câu ấy nói với chị. Chẳng lẽ anh ấy không yêu chị?

Angelina thở dài:

- Chị không rõ. Đã có cuộc nói chuyện giữa chị và anh Khải. Anh ấy từ chối chị.

Tùng Chi bật thốt:

- Chia tay nhẹ như gió vậy ư? Chị có hỏi, anh từ chối chị vì lý do gì không? Hay anh ấy yêu Thu Hằng?

- Anh Khải nói anh vẫn yêu chị. Song anh ấy không thể bỏ đất nước, gia đình để theo chị qua Úc.

Tùng Chi cắn môi:

- Lý do này khiến người ta khó trách được anh ấy.

Nhìn thẳng vào Angelina, Tùng Chi hỏi:

- Chị chấp nhận bỏ cuộc à?

Angelina cười buồn:

- Chị và Khải đều là mối tình đầu của nhau. Phải mãi mãi xa nhau là điều chị chưa bao giờ nghĩ tới. Dù Khải từng khuyên chị hãy quên anh khi anh ấy bị nạn. Lý do Khải đưa ra, đúng là chị không thể cố chấp mãi.

Tùng Chi thở dài:

- Buồn nhì!

Angelina cười khổ:

- Cho chị một lời khuyên được không? Thường, người ngoài cuộc luôn là người tỉnh táo.

Tùng Chi so vai:

- Em mù tịt về chuyện tình yêu, vì em đã yêu ai đâu mà có "kinh nghiệm". Em nghĩ, cả hai đều có lý do của mình. Một lý do khiến hai người không thể hòa nhập. Đồng thời không ai trách được ai. Tính anh Khải, em không rành bằng chị. Nhưng chắc chắn, anh ấy đã nói điều gì, anh ấy sẽ thực hiện đến cùng. Theo em, chị cũng nên vui vẻ chấp nhận. Tình cảm chẳng nên van xin lay lắt, hoặc hy sinh vì chút tự ái rất phụ nữ. Anh Khải bây giờ thực chất là không thể bỏ Việt Nam. Còn chị?

Angelina buồn buồn:

- Chị ư? Chị là người kế thừa tài sản duy nhất của dòng họ. Ông ngoại Angelina rất quý Khải ông sẵn sàng làm mọi việc nếu Khải đồng ý qua úc sống với chị. Không ai cho chị được chọn lựa.

Tùng Chi chép miệng:

- Nói thế, cả hai người đều không ai có thể hy sinh cho ai cả.

- Nhưng... Angelina không sống nổi nếu không có Khải.

Tùng Chi gất lên:

- Chị điên quá! Một người con gái có đầy đủ tài sắc trong tay như chị, lại thốt ra những lời ngốc nghếch ấy sao? Chị có tin rằng, Việt Nam còn hàng trăm gã đàn ông khác cao hơn hẳn Khải, rất muốn xuất ngoại không?

- Tôi biết. Nhưng tôi chỉ yêu được Khải.

Tùng Chi nhẹ giọng:

- Bây giờ chị nên quên dần anh ta, phải tập sống độc lập. Vài ngày nữa, Chi về Sài Gòn, chị nên đi cùng Chi. Chi hứa giúp chị!

Angelina chớp mắt:

- Chi giúp tôi tìm tình yêu à?

Nheo mắt, Chi thản nhiên:

- Nếu chị không chê người Sài Gòn, Chi sẵn sàng giới thiệu. Đảm bảo trên tài Quang Khải.

- Cảm ơn Chi. Tôi sẽ nghĩ lại.

Nhìn Angelina lúc này giống như một cô bé đang tuổi mực tím hơn là một cô gái đã tốt nghiệp đại học hai năm, và đang làm giám đốc một công ty tài chính lớn ở Úc. Có lẽ vì Angelina luôn được ba mẹ nuông chiều vì thế bên cạnh sự trưởng thành của tuổi trẻ, Chi thấy Angelina còn rất yếu đuối, đa cảm hơn cả Tùng Chi.

Angelina thở dài:

- Chúng ta sẽ là bạn bè tốt của nhau chứ Chi?

Tùng Chi mỉm cười:

- Vâng, tôi sẵn sàng trở thành bạn bè tốt của chị. Bởi ở căn nhà này, tôi cũng đâu quen thuộc ai ngoài mấy người như Khải, dì Lựu hoặc chú lái xe.

Angelina chợt cười. Cô đứng lên, đi tới một gốc bưởi có những chùm quả mọc rất thấp trên cây. Những chùm quả khiến cây bưởi oằn xuống mùi lá bưởi thoảng hương thơm nhẹ nhàng khiến người ta dễ chịu. Nhìn Angelina lúc này, Tùng Chi chợt nhận ra, cuộc đời sẽ trở nên thanh thoát vui tươi hơn nếu ta thật sự có bạn bè thân thích. Một tình bạn vượt lên trên cả tình yêu trai gái...

Bà Lựu chờ Angelina đi khuất, bà nhanh tay kéo Tùng Chi xuống thẳng bếp. Không kịp để cô phản đối, bà Lựu chậm rãi nhìn Chi:

- Nghe cậu chủ nói, mai mốt cô Angelina đi cùng cô Chi vào Nam à?

Tùng Chi so vai:

- Vâng! Chẳng lẽ vì vậy mà dì kéo cháu xuống đây? Dì làm như có chuyện bí mật vậy.

Bà Lựu nhún nha:

- Cô Chi không lấy đó làm phiền à?

Tùng Chi lắc đầu:

- Có gì phiền chứ? Anh Khải từ chối chị ấy, dì biểu cháu phải làm sao? Chẳng lẽ cháu cũng lạnh lùng trước nỗi buồn của chị Angelina? Như thế có tàn nhẫn quá không? Cùng là phụ nữ như nhau, hôm nay người, mai ta. Cuộc đời mà, ai biết đâu để lường những bất ngờ. Chị ấy đang đau khổ, đất lạ quê người, ngoài cháu ra, bây giờ Angelina còn ai để chia sẻ hả dì?

Bà Lựu thở dài:

- Cháu nói cũng phải. Dì chỉ e một điều...hình như cậu chủ từ chối tình cảm của Angelina là vì cháu.

Tùng Chi trợn mắt:

- Dì nói cái gì thế? Anh Khải... thích cháu à? Ôi trời! Cháu nghe có lầm không dì Lựu?

Bà Lựu từ tốn:

- Dì nói thiệt mà.

Tùng Chi so vai:

- Thật cái gì chứ? Thời gian cháu và ông Khải quen nhau chỉ ít ngày. Ông Khải chả ưa đứa con gái lóc cha lóc chóc như cháu đâu. Đảm thắm, dịu dàng như Angelina còn chưa giữ được cháu, đừng phát biểu lung tung nữa.

Bà Lựu thở dài:

- Không nói thì không nói, làm gì cháu cuống lên thế. Ba cháu dặn tôi hãy để mắt đến cháu, nên tôi buộc phải lên tiếng. Nghe hay không tùy cháu, tôi không dám ý kiến.

Bà Lựu nói xong, liền quay lưng bỏ đi. Tùng Chi ngẩn ngơ mãi trước câu bà Lựu báo: "Cậu chủ từ chối cô Angelina là vì cháu!".

Trời ạ! Chẳng lẽ đúng như lời bà Lựu ánh cảnh cáo? Chi phải làm sao đây? Ba cô nữa. Dám để cô ra đây chăm sóc Khải, vậy mà còn dặn người trông chừng cô. Thật không sao hiểu nổi!

Ngán ngán, Tùng Chi lững thững leo lên sân thượng. Giờ này, Angelina chắc đang cùng Khải ngoài vườn bưởi. Cô gái úc ăn bưởi rồi, đâm ra ghiền món trái cây này nhất. Sân thượng, dù sao cũng ở trên cao và chắc chắn sẽ là nơi yên tĩnh nhất, để Tùng Chi ngồi suy gẫm mọi chuyện.

Ngồi xuống khúc cây được cắt ra dùng làm ghế, Tùng Chi lại thờ dài. Cô chả biết gỡ cái mớ bong bóng bằng cách nào nữa. Căng óc và cố nhớ xem, cô từng được Quang Khải "chiếu cố" tử tế cỡ nào, để bà Lựu vốn nổi tiếng khó chịu bậc nhất ở đây cũng nói "Cậu chủ thích cô" Trời ạ! Đã sẵn một Angelina xinh đẹp toàn bích, sao không chịu đẹp bỏ những rào cản không cần thiết để đến với nhau. Chi từng biết qua phim truyện hàng trăm cuộc tình phải xa nhau vì sự cản ngăn của cha mẹ, ông bà. Đằng này, Khải và Angelina đều không còn bị gia đình áp đặt, họ lại rơi vào vòng tròn đạo nghĩa. Angelina thì vì chữ hiếu, không thể bỏ gia đình. Quang Khải thì không muốn bỏ cội nguồn quê hương. Ai cũng có lý có tình cả. Và chắc chắn họ đều chấp nhận xa nhau, để giữ đạo làm người. Rắc rối quá. Tùng Chi thích mọi việc đơn giản theo cách sống của cô.

Vung tay, Chi ném chiếc lá cây từ đỉnh hương cô vừa bứt ra xa. Bất chợt, cô nhận ra Quang Khải vừa bước lên sân thượng. Anh đã nhận ra Tùng Chi nên ung dung bước đến, ngồi xuống đôn ghế còn lại.

Quang Khải trầm tĩnh:

- Tự nhiên trốn lên đây để làm gì thế Chi?

Tùng Chi so vai:

- Chi trốn hồi nào đâu. Thói quen ngắm trời đất của Chi mỗi khi hoàng hôn xuống, ngày nào Chi chả leo cao thế này.

Quang Khải nheo mắt:

- Thật không?

Tùng Chi hất mặt:

- Bộ Chi hay nói xạo lắm hả.

Nhéch môi, cô lại nói:

- Mà giả hay thiệt cũng đâu ăn nhằm đến một thói quen từng người, quan tâm chi cho Quang Khải chậm rãi:

- Anh lại nghĩ, Chi đang nghĩ về anh.

Tùng Chi trẻ môi:

- Lãng xẹt! Tự nhiên em nghĩ đến anh Khải làm gì chứ.

- Vì hồi nãy, anh thấy dì Lựu nhỏ to với em, anh đoán chắc dì Lựu đang dùng chiêu "dương đông kích tây" 'đối với em.

Bụng Chi hơi ớn Khải: Anh ta nhìn được mọi việc bằng cả trực giác lẫn ánh mắt rất sáng. Kiểu này, khó ai ở nông trường qua mặt được Khải chuyện gì. Tùng Chi từ tốn:

- Anh đang dò dẫm Chi thì đúng hơn: Dù sao Chi cũng muốn thỉnh giáo anh. Hãy trả lời đúng với suy nghĩ của trái tim anh nhé.

Quang Khải hiền lành:

- Em hỏi đi!

Tùng Chi ngập ngừng:

- Chuyện này liên quan đến chị Angelina. Anh từ chối chị ấy thẳng thừng thế, có quá tàn nhẫn với chị Angelina không?

Quang Khải từ tốn:

- Anh nghĩ là có. Trong tình yêu, không cho phép người ta dối trá. Anh yêu cô ấy không hề có chút tà ý lợi dụng. Angelina là mối tình đầu của anh, chính cô ấy đã giúp đỡ anh rất nhiều về mặt tinh thần trong suốt bảy năm anh du học. Bảy năm là cả một quãng thời gian dài đối với một cô gái đang tuổi xuân. Bố mẹ anh cũng không ngăn cản anh yêu Angelina.

Cho đến khi bố anh gặp tai nạn, anh phải về Việt Nam. Tai họa liên tục trút xuống gia đình anh. Anh đều kể tất cả cho Angelina biết. Sau đó anh bị mù. Anh đã cương quyết mong Angelina hãy quên anh và lấy chồng. Suốt thời gian anh không nhìn thấy ánh sáng, Angelina gửi Email cho anh vài lần. Anh không đọc được thư vẫn điện thoại khuyên Angelina đừng chờ anh nữa. Vậy mà, sau bốn tháng trời cô ấy im lặng, tự nhiên cô ấy lại xuất hiện ở Việt Nam.

Ngừng một lúc như suy nghĩ, Khải tiếp tục:

- Anh hoàn toàn bị bất ngờ lẫn xúc động trước tâm chân tình của Angelina. Anh tôn trọng và yêu thương cô ấy. Nhưng em biết rõ điều tâm nguyện của mẹ anh để lại, bà cho anh đôi mắt để anh tiếp tục sống và lèo lái sự nghiệp của bố

anh. Ông đã gầy dựng nó từ hai bàn tay trắng, bằng bốn mươi năm lao động nhọc nhằn, anh làm sao bỏ để đi theo Angelina.

Phải chi cô ấy còn anh chị em, chắc chắn bọn anh đã có nhau. Khổ nỗi, ông ngoại cô ấy cũng như bố mẹ anh đều muốn con cháu mình tiếp tục con đường của gia tộc. Anh đành chấp nhận là kẻ bạc tình chứ không thể làm đứa con vong ân bội tín, bất hiếu.

Tùng Chi thở dài:

- Em hiểu và rất thông cảm cho hai người.
- Em muốn vài hôm nữa trở về trông, em dẫn chị ấy theo, để chị cô thể nguôi ngoai.
- Em về thật à? Không cho anh đi cùng sao?

Tùng Chi thản nhiên:

- Anh khỏe hẳn rồi, cần Chi bên cạnh làm gì nữa. Với lại, Chi cũng phải về để chuẩn bị chuyến du học. Anh đã muôn quên chị Angelina thì theo bọn em làm gì, Đừng khứa thêm mũi dao nào vô tim chị ấy nữa. Bao nhiêu đó đủ khiến chị ấy đau suốt đời rồi.

Quang Khải nhìn cô:

- Em sẽ đối xử thế nào với Angelina?

So vai Tùng Chi cười:

- em có làm gì khiến chị ấy buồn đâu nhỉ!

Quang Khải chột nhìn Chi:

- Con gái các em chúa rắc rối đấy. Khi thích hờn giận, tự nhiên người ta nghĩ được ra trăm phương nghìn kế để giận hờn.

- Chuyện nhỏ như con thỏ. Em thừa khả năng để chọc cười chị ấy. Con gái Sài Gòn mưa nắng thất thường mà.

- Thua cô luôn!

Tùng Chi bật cười nho nhỏ. Tiếng cười của cô lan tỏa trong không gian giữa buổi chiều nắng vẫn đang tỏa màu vàng rực trên đỉnh những ngọn núi, sườn đồi. Nhìn cặp môi xinh xắn của cô nở ra như đóa hoa hồng nhung đỏ thắm, cô vô tư đến mức Quang Khải bỗng thấy mình trở nên có tội trước cô. Nếu lúc này, anh nói rằng anh đang nghĩ đến Tùng Chi, không biết phản ứng của cô bé sẽ thế

nào? Chắc chắn là giận dữ chứ đừng mơ nhận được nụ cười nơi cô. Khôn ngoan nhất là anh nên im lặng chờ khi nào Angelina trở về úc đã.

Giọng Tùng Chi vang lên:

- Anh Khải này!
- Gì thế cô bé?

Tùng Chi so vai:

- Em chúa ghét bọn con trai gọi con gái là cô bé.
- Tại sao ghét?
- Không biết. Ghét là ghét, không giải thích được.

Quang Khải cười cười:

- May là Chi nói câu này với anh, chứ nói với gã con trai khác, chắc chắn em bị hớ đây.

Tùng Chi tròn mắt:

- "HỚ" thế nào?

Quang Khải ranh mãnh:

- Em đã nghe người ta bảo "con gái..."

Tùng Chi hót ngang:

- Xời! Tưởng gì. Câu "Con gái nói ghét là yêu", ấy hả? Phải đồng từ đúng người đúng việc mới ngại, đằng này anh và em có gì đâu mà cần rên câu, rên chữ.

- Anh thua em, chuyện gì em cũng thiên biến vạn hóa theo cách của em được.

Tùng Chi cười toe:

- Bây giờ anh mới biết à? Em không hiền như chị Angelina đâu.

Quang Khải cười nhẹ:

- Tự nhiên đem Angelina so sánh. Em có Em thấy tội chị ấy.
- Sao không tội nghiệp anh?

- Đàn ông con trai các anh, yêu như thay áo, toàn đàn ông phụ bạc người khác. Mặc chi em phải tội nghiệp anh.

Quang Khải than dài:

- Em nói thế, lại thiên vị rồi. Angelina còn cha mẹ, ông ngoại và cả một tương lai huy hoàng, khó cô gái Việt nào sánh kịp. Anh và cô không thể lấy nhau, cô ấy chắc chắn buồn.

Nỗi buồn nào cũng được thời gian cuốn trôi, xóa nhòa. Cố ấy sẽ lấy chồng, sống một cuộc sống hạnh phúc trong tình yêu thương của gia đình. Còn anh, anh còn gì đâu ngoài trái tim rỉ máu vì phải chia xa người con gái anh yêu.

Chia tay để nhận tiếng phụ tình về mình, đã không còn bố mẹ, giờ thêm tiếng "ác" với phụ nữ, rõ ràng kẻ chịu thiệt thòi là anh.

Tùng Chi cười vang:

- Hôm nay em biết thêm một việc, anh Khải hóa ra cũng yếu đuối đáng thương thật.

Quang Khải so vai:

- Biết rồi, thì em nên hứa với anh một chuyện.

Tùng Chi dễ dãi:

- Em đồng ý, anh nói em nghe coi.

- Anh muốn từ nay, chúng ta trở thành bạn.

Chi cười khúc khích:

Tùng Chi hót ngang:

- Xời! Tưởng gì. Cầu "Con gái nói ghét là yêu, ấy hả? Phải dùng từ đúng người đúng việc mới ngại, đằng này anh và em có gì đâu mà cần rên câu, rên chữ.

- Anh thua em, chuyện gì em cũng thiên biến vạn hóa theo cách của em được.

Tùng Chi cười toe:

- Bây giờ anh mới biết à? Em không hiền như chị Angelina đâu.

Quang Khải cười nhẹ:

- Tự nhiên đem Angelina so sánh. Em có ý gì vậy?
- Em thấy tội chị ấy.
- Sao không tội nghiệp anh?
- Đàn ông con trai các anh, yêu như thay áo, toàn đàn ông phụ bạc người khác. Mặc chi em phải tội nghiệp anh.

Quang Khải than dài:

- Em nói thế, lại thiên vị rồi. Angelina còn cha mẹ, ông ngoại và cả một tương lai huy hoàng, khó cô gái Việt nào sánh kịp. Anh và cô không thể lấy nhau, cô ấy chắc chắn buồn. Nỗi buồn nào cũng được thời gian cuốn trôi, xóa nhòa. Cô ấy sẽ lấy chồng, sống một cuộc sống hạnh phúc trong tình yêu thương của gia đình. Còn anh, anh còn gì đâu ngoài trái tim rỉ máu vì phải chia xa người con gái anh yêu. Chia tay để nhận tiếng phụ tình về mình, đã không còn bố mẹ, giờ thêm tiếng "ác" với phụ nữ, rõ ràng kẻ chịu thiệt thòi là anh.

Tùng Chi cười vang:

- Hôm nay em biết thêm một việc, anh Khải hóa ra cũng yếu đuối đáng thương thật.

Quang Khải so vai:

- Biết rồi, thì em nên hứa với anh một chuyện.

Tùng Chi dễ dãi:

- Em đồng ý, anh nói em nghe coi.
- Anh muốn từ nay, chúng ta trở thành bạn.

Chi cười khúc khích:

- Anh này, nói gì lạ. Chẳng phải mình vẫn đang là bạn bè, anh em tốt của nhau à?

- Không phải anh em, bạn bè như hiện tại.
- Anh rắc rối quá! Thật ra anh muốn em làm sao?

Quang Khải hạ giọng:

- Anh muốn Chi nhận lời yêu thương của anh.

Tùng Chi bật dậy:

- Hà?

Quang Khải kéo tay Chi. Vô tình Tùng Chi mất đà, ngã chúi vào lòng Khải. Bốn mắt họ nhìn nhau không chớp. Quang Khải trầm tĩnh:

- Anh nhắc lần nữa, em nghe cho rõ nhé Tùng Chi. Anh yêu em, một mình em thôi.

Vừa nói Khải vừa đặt môi mình lên trán Chi, nụ hôn cứ trượt dần xuống bờ môi xinh xắn. Chi như người mất hết lý trí, cô không chút chống cự, cho đến khi Khải hôn môi cô.

Tùng Chi khẽ đẩy anh ra, cô nói:

- Đừng, anh Khải...

Quang Khải bối rối:

- Sao vậy Chi?

Tùng Chi nghiêm mặt:

- Anh cầm được lợi dụng em. Em chưa trả lời anh, vậy mà anh đã muốn hôn em. Anh không chân thật.

Lời nói của Chi trong vắt, hồn nhiên vô tư đến lạ lùng. Quang Khải thờ dài:

- Anh xin lỗi. Anh không hề có ý xấu. Tại anh không đè nén được cảm xúc của anh lúc này. Anh muốn chúng ta đến với nhau. Đừng từ chối anh.

Tùng Chi thẳng thắn:

- Anh và Angelina có hẳn bảy năm yêu thương và chị ấy rất hiểu anh. Còn em, anh hiểu được về em bao nhiêu? Em không muốn bị trói buộc vào bất kỳ điều gì, lúc này. Em thích được học hơn là phải đau đầu với những bút dút của tình cảm. Đừng để em ghét anh.

Quang Khải vẫn nói:

- Anh biết, em chưa chuẩn bị tư tưởng cho cuộc tình này. Anh sẽ chờ em. Thời gian đó rất cần cho cả hai đứa mình.

Tùng Chi cắn môi, im lặng. Một lúc, cô cúi đầu đi xuống nhà. Quang Khải không dám níu tay cô. Anh hiểu làm thế thêm lần nữa, anh sẽ mất Tùng Chi. Cô bé cần thời gian. Và anh phải chấp nhận đợi chờ.